

Erindringsglimt. Kvinderegensen. Indsamlet 2021-2022

Inge Lise Pedersen: Hvordan var det og bo på Kvinderegensen i 1960'erne – og hvilke spor har det efterladt?

Jannie Pedersen: Lidt stemningsbilleder fra Kvinderegensen. Dengang ...

Martin Holger Juul: Opkald til Kvinderegensen. Et par erindringer fra starten af 1990'erne.

Henriette Kure Bagger: En magisk tid

Beatrix Wuttke: Mine arkitektopgaver på Kvinderegensen

Jacob Fischer Møller og Rebecca Hoeck: QR i 10'erne.

Inge Lise Pedersen: Hvordan var det at studere og bo på Kvinderegensen i 1960'erne – og hvilke spor har det efterladt?

Født 1939. Boede på qregensen 1964-1969. Studerende dansk og kristendomskundskab. Cand.mag, 1969. Medlem af eforatet fra 1982-2008. Efor 1992-2008.

Man har kaldt 1960'erne for vækstens årti, og den stærke økonomiske vækst var måske også det der skabte periodens optimisme og fremskridtstro, for verdenssituationen havde sine dystre sider. Det var stadig den kolde krigs tid, Berlinmuren var lige blevet bygget, der var krig i Vietnam, Cubakrisen bragte os på randen af en atomkrig, og So et invaderede Tjekkoslaviet. Men økonomien stormede frem, mange hidtil ukendte forbrugsgoder kom inden for rækkevidde, om ikke for en studerende, så for vores familie – og for os selv i en ikke for fjern fremtid, når vi havde afsluttet vores studier: rejser, bil, parcelhus, og/eller sommerhus.

Vi der boede på Kvinderegensen i 1960'erne var født lige før eller under krigen, og vi var vokset op i et mangelsamfund. Der havde været rationering af både sukker, smør og kaffe, for ikke at tale om brændsel og sæbe, gennem hele vores barndom, vi havde gået i omsyet tøj, og sparsommelighed oplevedes af de fleste af os som naturlig. Vores vaner var stadig ret nøjsomme. Der blev drukket betydeligt mere te end øl, for ikke at tale om vin, og cafeer og restauranter var noget vi meget sjældent besøgte.

Men nu i tresserne buldrede økonomien derudad. Det var en optimistisk periode, og det danske samfund ændrede sig utrolig meget i løbet af årtiet: højere løn, fuld beskæftigelse og dermed en større økonomisk trykthed, så mange flere turde gældsætte sig, fx ved huskøb.

Ikke mindst for kvinderne betød det store ændringer – og dermed i anden omgang også for familien: Det var årtiet hvor kvinderne for alvor kom ud på arbejdsmarkedet; gifte kvinders erhvervsfrekvens steg fra 21 % i 1960 til over 50 % i 1970.

Danmark ændrede sig radikalt i løbet af tresserne, men reaktionerne på alle disse ændringer kom først lige i slutningen af årtiet. Mine år på Kvinderegensen 1964-69 var præget af at de var før studenteroprøret, før sikker prævention blev almindelig og før nyfeminismen og Rødstrømperne. Set i tilbageblik herskede der stilhed før stormen.

Studiemiljøet: Universitetet i 60'erne

Mange af os var blevet studenter i slutningen af 50'erne, da kun 6 % af en årgang fik studentereksamen. 10 år senere var andelen fordoblet. Det samme gjaldt antallet af universitetsstuderende der fra 18.000 i 1960 steg til tæt på 40.000 i 1970.

Da jeg begyndte på universitetet i 1959 var antallet af studerende begyndt at stige. Man skulle for første gang dublere begynderholdene på danskstudiet, og velkomstforelæsningen bestod for en stor

del af beklagelser over det store antal nye studerende fra ikke-akademiske hjem der gjorde det meget vanskeligt for professorerne. Jeg var en af dem, som første student i en stor familie af bønder, håndværkere og arbejdere. Den eneste akademiker i hele familien var min mors tantes fætter der var præst. Men vi bonde- og arbejderbørn var ikke oprørske, så vi sad pænt og lyttede til den professorale jammer, og gik også artigt i gang med at tilegne os ikke blot det faglige pensum (som for øvrigt ikke var særlig klart defineret), men også den borgerlige/finkulturelle dannelse som åbenbart hørte til pensum.

Det var stadig det gamle elitære universitet. De ydre studieforhold var dårlige: lokaler rundt omkring i indre by efterhånden som studentertallet steg – nogle steder som i det tidligere Jørgensens Bogtrykkeri i Købmagergade var det slet ikke alle der kunne se tavlen, og hvad der blev skrevet på den. Og undervisningsformerne var ikke tilpasset de meget store hold.

Til gengæld var der ingen fremdriftsreform der pressede os. Vi gav os relativt god tid til at botanisere i mange udkanter af vores fag. I hvert fald på humaniora som mine erfaringer stammer fra. Det hang også sammen med at vi var den første generation der nød godt af Ungdommens Uddannelsesfond (forløberen for SU), som midt i 60'erne *næsten* kunne dække leveomkostningerne, i hvert fald hvis man boede billigt som vi jo gjorde på Kvinderegensen og fastholdt de ret nøjsomme vaner.

Så vi gav os god tid i studiet – fremtiden så jo lys ud, og med SU og en lav husleje kunne vi tillade os bredere studier end lige eksamensfordringerne tilsagde. Da jeg begyndte på universitetet, fortalte Studenterhåndbogen stadig at der var overproduktion af kandidater i dansk – da jeg blev færdig var der tværtimod kamp om årets kandidater.

Vi var kort sagt overvejende pæne og artige og fornuftige og pligtopfyldende studerende. Set under en anden synsvinkel: kedelige.

I løbet af min kvinderegenstid begyndte der ganske vist at ske noget på KU: de psykologistuderende besatte marts 1968 laboratoriet, og det blev starten på studenteroprøret, men jeg erindrer ikke at oprøret fængede på kollegiet. Jeg læste selv til bifagseksamen da det begyndte, men husker heller ikke andre kvinderegensianere der var aktive i oprøret.

På køkken 2 havde vi ellers en udsending både til kulturrevolutionen i Kina i 1966 og til studenteroprøret i Paris maj 1968. Fra det sidste medbragte hun en kæreste og fortalte om mange store intellektuelle hun havde hørt, men det førte ikke til nogen studenterpolitisk vækkelse blandt alumnerne.

Signalement af en alumne i 60'erne

Kvinderegensen levede dengang op til sit navn. Alle 56 alumner var kvinder, de mænd der også i kortere eller længere tid boede der mere eller mindre fast var kærester, ikke alumner.

Vi var pæne piger med en vis selvbevidsthed. Det skyldtes nok til dels udvælgelsen. Der var mange ansøgere, og det var kun dem der havde fået gode karakterer til første del der kom ind - efter en samtale med eforen Eli Fischer Jørgensen.

Vi var ikke pionerer. Det var vores mødres generation der havde kæmpet sig ind i den akademiske verden, og der var mange tidligere kvinderegensianere blandt dem. Også nogle der var nået langt, som fx Esther Ammundsen der blev medicinaldirektør i 1961, Herdis von Magnus der spillede en afgørende rolle i bekæmpelsen af polioepidemien i 1950'erne, Helga Pedersen der var justitsminister 1950-53 (en vigtig periode med slutningen af retsopgøret efter krigen), derefter folketingsmedlem og senere højesteretsdommer og Elin Appel der var folketingsmedlem og senere forsøgte at danne et kvindeparti. Den første kvindelige præst i Danmark var også en kvinderegensianer, nemlig Johanne Andersen der blev anledning til at kvinder i 1947 fik adgang til at søge præstembede.

Det var navne vi kendte fra pressen, og fru Hude fortalte beredvilligt om dem.

At vi i almindelighed var pligtopfyldende og stræbsomme skyldtes altså ikke at vi var pionerer, men hang snarere sammen med at mange af os som nævnt var førstegenerationsakademikere. Blandt de køkkenfæller jeg havde i mine fem år på kollegiet var der kun fire der havde en akademikerforælder, mens de øvrige ni ligesom jeg selv ikke havde nogen akademisk familiebaggrund. Vi var også meget bevidste om at vi var første generation kvinder i vores familie der havde fået en mulighed for videregående uddannelse. Og i mange af fagene var vi stadig en minoritet. Også dér var en betydelig del af de (ældre) kvindelige fagfæller vi stødte på kvinderegensianere. I mit hovedfag dansk var det den internationalt kendte fonetiker og lingvist Eli Fischer Jørgensen og Else Dalhoff som begge sad i eforatet, men også Inger Ejkskjær der senere blev professor i dialektologi og Marie Bjerrum der også var dialektolog. Der var også sproghistorikerne Ellen Olsen Madsen og Mette Nordentoft, og blandt dem der blot var lidt foran mig i studiet var den nordiske filolog Jonna Louis Jensen, og Pil Dahlerup som den ældre litteraturstuderende med en frygtindgydende litteraturhistorisk viden.

Vi var den generation kvinder der fik bukserne på, helt bogstaveligt: Det var først i 60'erne det blev accepteret at kvinder kunne gå med lange bukser (som stadig hed slacks og havde lynlås i siden når de var til kvinder) også i arbejdslivet, ikke kun på traveture eller på ski.

Og med p-pillen og spiralen, der begge kom på markedet i 1966, var vi også den første generation med adgang til effektiv prævention. Men vi var stadig præget af en gammeldags seksualmoral, og generationer af kvinders frygt for uønskede graviditeter sad endnu i os. Vi oplevede også på Kvinderegensen at en alumne brat forsvandt fra kollegiet, hvorefter vi nogen tid senere hørte at hun var blevet gravid og var taget hjem til sine forældre.

Samtidig med at vi var stolte af at husordenen på Kvinderegensen var friere end på mange andre kollegier.

Kollegielivet

Pænheden og traditionalismen illustreres af julefesten nogle dage før jul, hvor vi drak gløgg og spiste småkager og sammen med fru Hude dansede om juletræet i dagligstuen. Sådan hed festsalen i de år, og den fungerede som sådan, det var bl.a. der vi sad og læste aviser.

Selvstyret arrangerede dog også diskussionsaftener, bl.a. en diskussion hvor Niels Ufer, Information, langede ud efter den såkaldt "grimme lov" fra 1961 der kriminaliserede homoseksuelle prostitutionskunder der købte sex af en person under 21 år, fordi man havde en teori om at folk blev forført til homoseksualitet (for heteroseksuelle var grænsen derimod 18 år, som den også havde været for homoseksuelle indtil 1961).

Det var en aften som kunne samle næsten alle beboere. Interessant nok var vi slet ikke optaget af en anden skævhed i prostitutionslovgivningen: Ved homoseksuel prostitution var det køberen af den seksuelle ydelse der blev straffet, mens det ved traditionel heteroseksuel prostitution kun var sælgeren, dvs. kvinderne der blev straffet, mens køberne gik ganske fri.

Jeg må med skam melde at jeg ikke kan huske andre arrangementer som selvstyret havde initieret, bortset fra de årlige begivenheder som kollegiets fødselsdag der bød på besøg af en del gamle alumner fra Kvinderegensianersamfundet og så det årlige bal. Til de traditionelle baller hørte lodtrækningen om et balkjolelegat på 500 kr. som et medlem af eforatet, lektor Else Dalhoff, betalte, så den heldige kunne få sig en ny kjole til festen. Og man kunne virkelig få en fin kjole for de penge. Da en meget praktisk og pengebevidst alumne i stedet købte en mere dagligdags Marimekkokjole, faldt det ikke i god jord. Legatet var jo tænkt som mulighed for lidt ekstravagance.

Meget af kollegielivet var knyttet til køkkenerne, og køkkenerne kunne være meget forskellige. Vi konstaterede engang at når man lagde antallet af kandidateksaminer og antallet af børnefødsler sammen så var vores køkken 2 helt på linje med et andet køkken. Vi producerede især kandidater, det andet køkken fortrinsvis børn (dog blev alle de børnefødsende, så vidt jeg husker også kandidater, men det varede lidt længere, og de forlod kollegiet før de afsluttede deres studier).

En meget vigtig ting ved køkkenfællesskabet var fordelingen på forskellige studieretninger. I de år jeg boede på køkken 2 var følgende fag repræsenteret (ordnet efter værelsesnumre): musik, teologi, historie, sociologi, medicin, engelsk, dansk, kristendomskundskab, klassisk filologi, fransk og jura. Vi havde ingen naturfagsstuderende og indimellem var vi to "af samme slags", men alligevel en god blanding, som modvirkede tilløb til fagidioti. Og som sproginteresserede kunne man gøre små iagttagelser om fagforskelle i køkkenprotokollen: juristerne sørgede altid for at alle bisætninger var forsynet med et indledende ord der præciserede det logiske forhold mellem sætningerne. Det fandt vi andre var lidt for pedantisk.

Mejerivarer blev hver morgen bragt af "Krølle" der havde ismejeri på hjørnet af Amager Boulevard og Amager Fælledvej, og det var første gang jeg boede et sted med køleskab. Det var luksus!

Når jeg tænker tilbage, kan det undre mig at vi ikke lavede små madklubber på køkkenerne, men det var ikke meget udbredt. Jeg kan faktisk kun huske én. Den hed Brittias Vel, og den var dannet fordi Brittias køkkenfæller på køkken 3 var bekymrede for hendes helbred, da hun ganske glemte at sørge for at få noget (ordentligt) at spise mens hun læste til eksamen.

Men ellers lavede vi mad hver for sig. Nogle mere avanceret end andre, og mange af os fik udvidet både vores spisevaner og vores kulinariske færdigheder.

Der var en del francofile blandt mine køkkenfæller, og der var nogle der havde været på studieophold i Paris og Rom. For mig personligt afsatte det især nogle kulinariske mærker. Der kom mere hvidløg og lammekød på repertoiret, men også et par sydeuropæiske spareretter som pasta carbonara og alla puttanesca samt tunfrikadeller af dåsetun. Den sidste opskrift skylder jeg nu en der hørte til et andet køkken, den senere kendte redaktør af Politisk Revy Bente Hansen.

Til madrepertoiret hørte i øvrigt to ting som vist nu er ganske forsvundet fra danske middagsborde: Hestebøffer som vi købte hos hesteslagteren i Gothersgade og som blev ganske gode med lidt hvidløg, og hvalbøffer som vi købte i ret store portioner i Grønlandske Handel. De kunne også blive velsmagende når man lagde dem i mælk natten over for at fjerne den trannede smag.

Særlige events som jeg husker

Selv om vi ikke havde madklubber, skete det ganske ofte at en af os bagte eller på anden måde kokkererede noget til fælles fortæring på køkkenet. Der var også mange køkkenarrangementer, typisk fælles biografture som både kunne være til Prinsessen på Benzintanken i Saga Bio og til franske nouvelle vague film.

Blandt de fælles arrangementer jeg husker er fælles traveture gennem Kløvermarken helt ud til Holmen (det var jo før Christiania blev etableret, så vi kunne kun gå på Amagersiden). En tur til Saltholm blev det også til, og et år i pinsen tog Anne, Lilla og jeg med paketbåden til Odense via Ballen på Samsø. Det tog 10 timer med ankomst tidlig morgen, og der var ingen kahytter på paketbådene, men takket være at Anne var fuldbefaren som radiotelegrafist før hun begyndte at læse jura og derfor faldt i snak med styrmanden, der havde besejlet de samme mellemamerikanske havne som hun, overlod han os sin kahyt mens han havde nattevagten ved rorpinden.

Det var i det hele taget køkkenfællesskaberne der udgjorde de tætte netværk, engang imellem suppleret med en enkelt ”tilløber” fra et andet køkken. For køkken 2’s vedkommende med Birte, der vist hørte til køkken 4.

Ved kandidatfesterne var det køkkenfællerne der stod både for det praktiske med serveringen i dagligstuen (kandidaten skulle blot sørge for betalingen) og for at lave den plakat som ifølge traditionen skulle pryde kandidatens dør, når hun kom hjem fra den sidste eksamen og blev modtaget med rød løber af fru Hude og en masse af alumnerne, foruden inviterede gæster.

Ved andre lejligheder holdt vi udvidet køkkenmiddag på gangen, hvor skrivebordene blev sat sammen til et langt bord. Det skete fx da vi fejrede Ingers hjemkomst fra et flere måneder langt besøg i 1966 hos sin faster i Kina, hvortil hun var rejst via den transsibiriske jernbane.

En tilsvarende middag holdt vi efter sommerferien 1967 for at fejre at Birte igen måtte drikke alkohol efter at have været pålagt total afholdenhed i et helt år, fordi hun havde erhvervet sig gulsot på en rejse til Portugal sommeren 1966 sammen med Kirsten og Lilla.

Da Inge Bønnerup holdt orgeldebutkoncert i Vor Frelses kirke sørgede vi andre på køkkenet selvfølgelig også for at arrangere den efterfølgende festivitas.

Kvinderegensen og den kvindehistoriske tradition

Min tid på Kvinderegensen og som studerende kan som nævnt karakteriseres som stilhed før stormen.

Den stærke akademiske selvbevidsthed og kvindehistoriske tradition som Kvinderegensen repræsenterede, og som i min tid stadig var personificeret i fru Hude, prægede også vores i det ydre meget stilfærdige generation. Kønsbevidstheden førte i 70'erne til at nogle af mine samtidige var meget aktive i den nyfeministiske bevægelse. De mest kendte er vel de to litteraturforskere Bente Hansen (som i udpræget grad arbejdede politisk) og Pil Dahlerup, teologen Lone Fatum og juristen Ruth Nielsen.

Men for mange af os andre medvirkede den kvindehistoriske tradition vi havde mødt i vores tid på Kvinderegensen til at give os en kønsbevidsthed som vi tog med ud i vores arbejdsliv og liv i et hele taget, både i faglige og andre sammenhænge. Den gjorde det naturligt (også) at anlægge et kønsperspektiv i vores forskning, selv om vi ikke hørte til de feministiske stormtropper, og den betød at vi ikke væltede for det første vindpust når vi som kvinder mødte modstand.

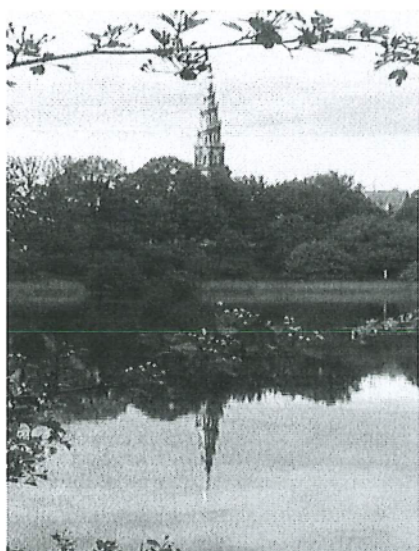
Jannie Pedersen: Lidt stemningsbilleder fra Kvinderegensen. Dengang...

Boede på qregensen fra 1986 til 1994. Værelse 29. Cand.mag. i historie og religionshistorie i 1994. Arbejder i det private med kommunikation og risikovurdering.

Hvordan var det at flytte ind på Kvinderegensen i 1987?

For mig: *En* lang, fantastisk dannelsesrejse. En ny og anderledes boform, en udfordring af mine vante tankemønstre, en daglig oplevelse af andre måder at se verden på, et helt nyt søvnmønster og en ny erfaring i kortspil (!), livslange venskaber og glæden over at bo lige netop der, hvor vejen til både Grand og Månefiskeren var kort.

At tænke tilbage giver mentalt det samme velvære som at sidde i sin gamle yndlingsstriktrøje, varme hænderne på et krus te og spise et stykke banankage... og se ud over Volden.

Indflytningen i 1987 får mig selvfølgelig også til at mindes særlige beboere, oplevelser og stemninger. Her er et lille indtryk af et par af dem ;-)

Allerede på min første dag som beboer stiftede jeg bekendtskab med stedets telefon - samtidigt med at jeg på ret forfriskende vis mødte en af beboerne.

Telefonen: En sort fastnet-knogle monteret på trappen, forbundet til en klokke med samme volumen som brandalarmen x 100. Jeg stoppede telefonens vedvarende ringen på denne min første dag,

sagde hallo og blev bedt om at få fat i beboeren på værelse 20. Gangen var tom, og alle døre var lukkede. Jeg havde ikke mødt nogen endnu. På en tavle foran mig var der nogen træpløkker, man kunne flytte rundt på, og hvert værelse havde åbenbart sit eget kaldesignal ved endnu mere larm på en klokke. Der var ingen manual til hverken pløkker eller klokke, så jeg valgte den løsning, jeg kendte fra samfundet udenfor: Jeg begav mig hen til værelse 20 og bankede på.

En nydelig, næsten nøgen mand åbnede døren vidt op og stillede sig an med det helt særlige hoftevid, som man ellers kun ser på veludførte statuer af romerske kejsere. Om hofterne hang et gæstehåndklæde. Jeg informerede sagligt, at der var telefon, hvortil han blinkede lidt koket og svarede: "Tak, tak, jeg tager lige en ekstra detalje på, så kommer jeg ud".

Næste indlæring på denne spændende kurve var om aftenen, hvor jeg lærte endnu en beboer at kende. Han havde samme kaldenavn som de fugle, der bevæger sig rundt på Volden og var virkelig et koryfæ, formet af den tid, hvor man grinte hele tiden. dyrkede hamp i vindueskarmen og syede sine egne sko. Den søde og rare fyr havde taget en flaske rødvin med op til mit værelse. Sikken en fin velkomst, tænkte jeg, alligevel lidt imponeret - indtil jeg erfarede, at flasken kun indeholdt vand og tjente som askebæger til et virkelig imponerende forbrug af Queens. Vi snakkede løs. Mit liv før QR kunne nok have skaffet mig en rolle i en østrigsk tv-serie, men nu var alt jo helt anderledes, for jeg var endelig kommet ind på både kollegie og universitet. Jeg fortalte om min spændende start på studiet og mine planer for fremtiden, mens min nye ven røg, nikkede og grinte og fortalte, at han havde været i gang med sit hovedfag i sådan ca. 9 år.

9 ÅR!!

Og ja, så sagde jeg dét, som jeg dengang mente var et logisk ræsonnement, men som jeg senere skulle erfare, at man ALDRIG bør sige til en humaniora-studerende:

"Burde du så ikke snart se at blive færdig?"

Hvortil den ellers milde besøgende i oprigtig provokation og forfærdelse udbrød:

"Hold kæft, hvor er du bare skide reaktionær!!"

Således udstyret med en for mig helt ny label som "reaktionær" begav jeg mig videre på dannelsesrejsen. Næste eftermiddag bremsede jeg endnu engang eksplosionen af lyd fra telefonen og bankede på en beboers dør med telefonbesked. En høj fyr kom joggende forbi i ankelsokker, små shorts og svedbånd og råbte, at beboeren ikke ville svare mig.

Han joggede vildt på stedet og kastede om sig med et magtfuldt hår – sådan lidt Peter AG på scenen i Roskilde-agtigt.

"Hvorfor vil han ikke svare? "

”Han er lige vågnet og har stressmave over at skulle nå i Netto, inden de lukker!”

(Kl. var 16:00!)

Det skal lige indskydes, at det var før lukkelovens ophævelse, så butikkerne lukkede kl. 17:30. Vi kunne ikke få armene ned, da butikstiderne blev udvidet til 19:00, og vi kunne nå at handle på hverdage.

På mit køkken (4) blev der lavet mad, som jeg slet ikke anede, man kunne spise til aften. Vælling, byggrød, grøntsagspostej, linser....noget var mere tillokkende end andet, det skal indrømmes.

Sådan var det i hvert fald i starten. Men da de 2 søstre gik i gang med det græske køkken, og Birgitterne startede en Feinschmecker-madklub, blev linserne udskiftet med souffléer, græske kartofler og mørt kød i rødvinssauce.

Vi savnede aldrig byggrøden.

Vi havde fælles bad og toilet (og ja, det skulle man vænne sig til). Badet blev – ud over at blive brugt som bad - også brugt som gemmested for vores tv, når dem fra pejlevognen kørte omkring og ringede på. Det var jo noget før det digitale gennembrud. Tv’et havde knapper, som man skruede på, og billedrøret var stort som et hus. På det personlige karriereplan var jeg lige nået til Word Perfect og en bærbar på 2 Mb ram.

Apropos digitale landvindinger: Dem kan man ikke nævne uden at mindes HP og den 10 kg stålkasse med antenne, som han altid bar rundt på. Det var hans bærbare telefon - omtrent så strømnetet som en skyttegravstelefon fra 1914.

I de tider hvor trenden kunne være H2O og Helly Hansen, linsepostej og et kryds ved SF, så var HP som Trump i Demokraternes Hus. HP havde egen bil (en blå Honda Civic) og ovennævnte bærbare telefon. Han læste Berlingske og stemte på Venstre. Endda uden at skjule det. Han diskuterede markedsmekanismer og hustandsindkomster i Værløse; dvs. han talte for det meste meget højt og længe om det med sig selv, mens han høvlede Prince i sig. Grundlæggende tror jeg ikke, vi anede, hvad han snakkede om.

Han var i øvrigt også en helt utroligt sød og rar fyr.

QR har bestemt haft sin del af excentriske typer. Med årene blev de nok mindre excentriske i takt med, at vi alle udviklede en vis portion QR-rummelighed. Hvis man opførte sig lidt alternativt,

ledte efter sine sokker om natten i kælderen, smed al tøjet til festerne, lokkede damer indenfor med cappuccinomaskinen... så accepterede vi det som en kulørt del af pakken.

Apropos rygning... her skylder jeg vist at uddele et par undskyldninger. Vi røg som gale og blev pænt sure, når en af ikke-rygerne åbnede vinduet og forlangte frisk luft - eller antydede, at han/hun ikke brød sig om røg på køkkenet.

(Undskyld, Jan.)

Men man kunne jo ikke spille Whist uden at ryge. Og vi spillede Whist hele natten. Til kl. 10 om morgenen. De nætter var køkkenet et sort hul, og vi var som taget ud af Familien Adams, når vi endelig vågnede efter et par timers søvn - der ved 16-tiden. Vi spillede kort nat efter nat, snakkede om Lars von Trier, gærcellers bevægemønstre, Nørre Dalby, Jesus, og hvordan det ville se ud fra køkkenvinduet, hvis Jupiter pludselig ændrede bane og kom helt tæt på jorden.

Vi snakkede faktisk ret sjældent om speciale, arbejde, dimittendsats og lønforhandlinger –alt det andet derude i den virkelige verden. For det vidste vi var lig med vejen ud ad hoveddøren, og det var vi slet ikke parate til.

Dengang i 80'erne på Kvinderegensen.

Martin Holger Juul: Opkald til Kvinderegensen. Et par erindringer fra starten af 1990'erne

Født:1965. Boede på qregensen 1990-1994. Værelse 10.. Studerede almen sprogvidenskab. Cand.mag. i sprogvidenskab 1998, ph.d. 2004. Lektor ved Nors. Nordiske studier og Sprogvidenskab, Københavns Universitet.

Medlem af eforatet 2009-2013. Efor 2012-2013.

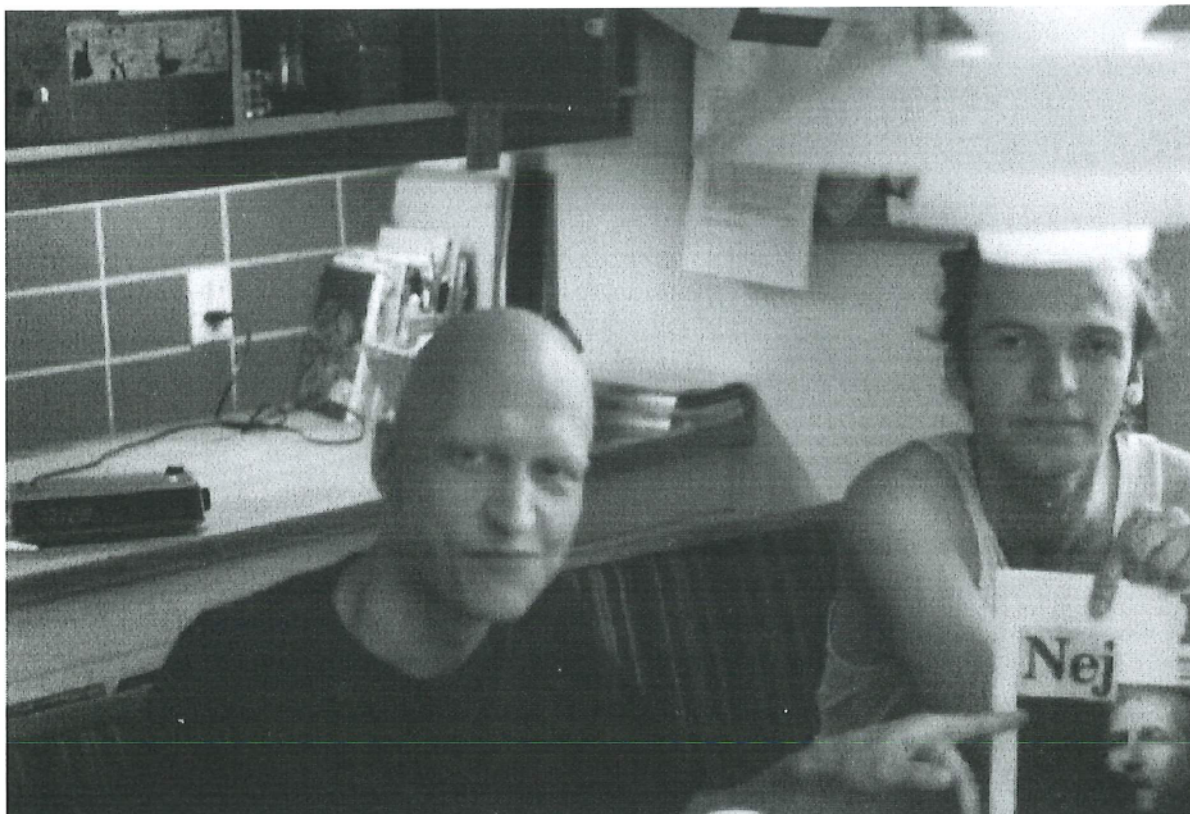
Vi røg på køkkenerne. Ja ikke-rygerne gjorde jo ikke, men de fandt sig i det – eller måtte finde sig i det. Anne-Marie (som altid blev kaldt "A M") lagde dog vægt på at man tømte sit askebæger inden man gik i seng. En morgen fandt jeg et askebæger fuldt af ildelugtende pibeudkrads i mit personlige køkkenskab, en venlig påmindelse fra A M. Jeg røg nu kun Prince Light og til nød en af Annas hjemmerullede (fig. 1). Den eneste piberyger på køkkenet var faktisk selvsamme A M's kæreste. Jeg gav uden tvivl udtryk for min forurettelse i køkkenbogen, hvor stort og ikke mindst småt blev diskuteret livligt.

[fig. 1] Anna og mig på Køkken 1 med cigaretter, ca. 1992.

Det var, så vidt jeg husker, ikke storpolitiske diskussioner der dominerede. At dømme ud fra et foto i min scrapbog (fig. 2) var min nabo Søren og jeg helt enige om at stemme nej til Maastricht-traktaten, så det var der måske heller ikke brug for ... Men nærdemokratiet blomstrede, kollegiet var

(og er!) jo beboerstyret. Det lykkedes mig fx at argumentere igennem at *Times Literary Supplement* skulle være et af de tidsskrifter kollegiet abonnerede på. Jeg husker ikke hvorfor, for det var egentlig ikke et tidsskrift jeg læste – heller ikke da det begyndte at ankomme til postrummet ... Navnet lød vist bare flot.

[fig. 2] Søren og mig på Køkken 1 med Søndagspolitiken, 1992.

Men de fælles goder var – ja, altså gode. Ikke bare havde vi fælles tidsskrifter og (stadig) en hel del fælles tallerkener og kopper med QR-logo. Vi havde også en uforlignelig og hjælpsom pedel, Otto (fig. 3). Og en indergård hvor man kunne spille fodtennis (og smadre ruder, som Otto så skiftede). Og et bibliotek med indbundne bøger (og tv ikke mindst), et musikrum med et godt klaver, et billardbord, en gymnastiksal – og en stor have (fig. 4). Og så passede de syv minutters gåtur til undervisningen i sprogvidenskab på KUA lige netop med at jeg kunne nå at ryge dagens første cigaret på vejen. Så selv om jeg egentlig følte mig alt for moden og gammel til kollegieliv da jeg flyttede ind som 25-årig i efteråret 1990, så var fordelene ved at bo på QR så mange at jeg blev hængende i over fire år.

[fig. 3] Otto i festsalen ved QR's 60-årsdag, maj 1992.

[fig. 4] Paul, Lars og Anna m.fl. i haven, ca. 1992.

Et højdepunkt for mig var en eftermiddag i 1992, da der pludselig var 60-års jubilæumsfest. Jeg husker at jeg sad (eller måske nærmere lå) på biblioteket (foran fjernsynet) da eforen Inge Lise (fig. 5) ankom i god tid og inspicerede forholdene. Hun var (og er) lidt af et navn inden for dansk sprogvidenskab og blev senere min ph.d.-vejleder, og endnu senere afløste jeg hende i eforatet.

[fig. 5] Inge Lise holder tale ved QR's 60-årsdag, maj 1992.

Det faglige netværksarbejde fortsatte senere på eftermiddagen, da det myldrede ind med ærværdige tidligere beboere, og jeg fik min studiekammerat Jan til at fotografere mig sammen med Eli Fischer-Jørgensen – selveste grundlæggeren af fonetikstudiet i Danmark (fig. 6). Jan boede egentlig ikke på QR, han overnattede blot hos sin kæreste Ida – syv gange om ugen i snit. Ida spillede i øvrigt i biblioteket til fejringen med sin blæserkvintet (fig. 7).

[fig. 6] Jeg konverserer Eli Fischer-Jørgensen ved QR's 60-årsdag, maj 1992.

[fig. 7] Byens Blæserkvintet med Ida på valdhorn i biblioteket ved QR's 60-årsdag, maj 1992.

Da de mange honoratiore og gangstativer efterhånden var forsvundet igen, var der stadig masser af kage og fadøl tilbage. Og igen lykkedes det mig at få et forslag vedtaget, nemlig at rykke ud i haven til en omgang *To mand frem for en enke*. Selv om jeg ret beset ikke kan huske ret meget mere, står tresårsjubilæet for mig som en af de sjoveste dage jeg har oplevet.

En revolution i livet på QR indtraf ikke så længe efter, da vi gik fra at have delt telefon ved trappen og til at få telefoner på værelserne. Ved telefonen på trappen var der en tavle hvor man kunne fjerne sin lille pind når man ikke var hjemme. Da Frederik lige var flyttet ind og førte sin første samtale, pillede han i distraktion alle de små pinde ud. Det krævede lidt tid (og energi) at bevæge sig fra Køkken 1 og ud på trappen når telefonen kimedede. Og når så opkaldet viste sig at være til en fra

Køkken 3, måtte man så løbe derop og give besked til rette vedkommende. Det gjorde man så vidt jeg husker gerne. I hvert fald var det sådan jeg blev venner med Anna fra Esbjerg der lige var flyttet ind på værelse 19.

Da værelsestelefonerne var installeret, fik vi et fælles hovednummer til hele kollegiet – og når man havde ringet op udefra, skulle man så bare indtaste (eller for at være historisk korrekt: dreje) det ønskede køkkens eller værelses lokalnummer. Annas lokalnummer var 319 (fordi hun boede på værelse 19), og hun endte med at modtage en masse opkald fordi folk blev forvirrede og gentog hovednummeret, når de var nået igennem. Hovednummeret begyndte nemlig med cifrene 319 ...

Allerede den første aften med de nye telefoner ringede min værelsestelefon. En stemme inviterede mig på klingende amerikansk til at holde foredrag ved en sprogvidenskabelig konference i Texas. Jeg blev ikke ligefrem narret – men gik dog så meget i fælden, at jeg svarede på engelsk: ”Hmm - only my mother has my number ...” Bag opkaldet (der selvfølgelig var internt) stod så vidt jeg husker Tages lillebror. Tage hed egentlig Jens, men da der allerede boede en Jens på Køkken 3, gik han med til i stedet at hedde Tage. Og da hans lillebror så også flyttede ind, varede det ikke længe før en vittig sjæl forsynede også ham et nyt navn: Halv-Tage.

Jeg ved ikke om det siger mest om mig eller om tonen på QR – men det synes jeg faktisk stadig er virkelig morsomt.

Henriette Kure Bagger: En magisk tid

Født: 1988. Boede på qregensen fra februar 2010 til november 2016. Studerede statskundkab. Uddannet som cand.scient.pol. i 2017. Arbejder som konsulent i økonomistyrrelse
Beboer på værelse 44, K6 fra 2010-2011 og værelse 12, K2 fra 2011-2016

Et kollegium, hvor man føler sig hjemme

Jeg flyttede ind på QR på K6 i februar 2010 og i sommeren 2011 til K2. QR var magisk, og vi vidste det godt, da vi var der, at det var specielt på den rigtig gode måde sådan at bo sammen på så specielt et sted som QR og med den vidunderlige udsigt over voldene, hvor man virkelig kan følge årets gang. Det giver dog alligevel et glimt i øjet og et smil på læben, når man tænker tilbage på tiden på kollegiet. Min tid på QR har givet mig venskaber, som jeg højst sandsynligt ikke havde fået, hvis ikke det havde været for kollegiet. Dét at mødes ude på køkkenet, på vejen fra badet, toilettet eller når familien er på besøg, giver en samhørighed med en gruppe mennesker, som ellers er sjældnen i livet. Min gamle nabo og underbo er flere år, efter at vi er flyttet - hjemmefra for anden gang - stadig blandt mine tætteste venner. Vi kender hinanden og forstår stadig hinandens rutiner, fra da vi delte en kande stempelkaffe på køkkenet, sad med puder og dyner på den enes værelse for at se en god film eller bare drak et godt glas vin i haven eller på altanen en lun sommeraften. Kollegiet var sådan indrettet, at man kunne følge godt med i hinandens liv og rutiner. De fleste af væggene var vist ret tynde, men min gamle nabo og jeg joker stadig med, at vi er venner i dag takket være den meget tykke og lydisolierende væg, der var imellem vores værelser. Det på trods af, den ene af os var en natteravn og den anden ikke var.

Det var slet ikke tanken, at jeg skulle bo der i seks år, da jeg flyttede ind. Jeg tvivlede lidt på konceptet med ikke bare fælles køkken, men også fælles bad og toilet. Men det at dele køkken, toilet og bad voksede på mig, ligesom som kollegiet voksede på mig. Vi mødte hinanden, som vi er (var), når man møder hinanden på vej til toilettet eller på vej tilbage til sit værelse med et håndklæde om sig. Det giver en eller anden form for familial sammenhørighed. Med søde Ries ugentlige rengøring og fantastiske energi, når hun kom forbi køkkenet, fik én til at føle sig hjemme. Rie lærte hurtigt ens navn og hendes mand Tonny var altid klar til at hjælpe med at få ens lampe eller tunge spejl op at hænge – og med en lille anordning under, så der ikke kom ét støvkorn på gulvet. Han var omhyggelig, og sammen med Rie var de lidt som kollegiets forældre – på den allerbedste måde.

Hyggen i især køkkenet om det gamle spisebord var formidabel. Det var altid spændende at se, om og hvem der sad i køkkenet, når man kom derud og hvilken snak, man måske ville have. Med blandede studier og fag, baggrunde og radioen kørende i baggrunden kunne der skabes samtaler med emner mellem alt mellem himmel og jord. Verden og universet blev vendt i køkkenet. Især dagen efter fester kunne snakken være livlig på køkkenet, og der var altid spænding, når der flyttede en ny ind. Vi fik set diverse nichefilm, smagt på verden på køkkenet, erfaret at Irmas blå kaffe muligvis var den bedste stempelkaffe til prisen – ikke mindst når den var på tilbud. Men noget af det allerbedste ved køkkenlivet var køkkenmiddagene og morgenfødselsdagene. At samles om et måltid efter en dag på studiet eller blive ”vækket” med morgensang uden for døren og morgenbord klar på køkkenet. Det var også ofte med køkkenet, at vi gik i festsalen eller på biblioteket (QRs bibliotek selvfølgelig) for at læse eller skrive opgaver. QR havde den rette størrelse til at være som et lille samfund, stort nok til at være et kollegium med store fester og lille og hyggeligt nok til, at vi kunne føle os hjemme og eksempelvis holde vores fødselsdage på biblioteket eller i gymnastiksalen eller kandidatfest i festsalen. Vi følte os hjemme.

Mine forældre skulle på et tidspunkt af med en af deres sofaer. Det var en lys lædersofa, som de forestillede sig ville passe godt ind i QRs bibliotek. De vidste, hvor meget QR betød for mig og tilbød derfor at give den til QR. Det er i dag ret hyggeligt at tænke tilbage på, at den står der og bliver brugt til filmaftener, læsning og fester med mere. Os, der boede over gymnastiksalen, kunne finde på at gå ind og sove på en af sofaerne i biblioteket, hvis der var fest. Det var ret hyggeligt at mødes derinde midt om natten i nattøj.

Efter en oprydning i selvstyrerummet fandt vi gamle kandidatfestsange. Det var tydeligt, at der gennem mange år var forfattet vers til de kollegianere, som blev kandidater, hvortil der blev sunget et fælles første og sidste vers, som handlede om QR og blive kandidat derfra. Da vi ikke kendte melodien, som den var sunget på, lavede en anden kollegianer, Ditte, og jeg en smule om i teksten i de to vers, så den passede til ’Jeg en gård mig bygge vil’ og forfattede med ideer fra vores køkkenfæller et vers til hver af de to kandidater, Eliza og Louise. Så samlede vi så mange kollegianere vi kunne for at overraske dem under deres fest og synge sangen. QRs kandidatsang blev (igen) til en tradition, og da jeg holdt kandidatfest med min medkollegianer Kristian nogle år senere, fik vi hvert vores vers.

Husfesterne var legendariske. Kæmpe temafester søsat ud fra næsten ingen penge, men med en masse sved og kærlighed til stedet og de andre beboere. Hvert køkken prøvede at overgå hinanden, og der var meget hemmelighedskræmmeri omkring planlægningen og tilblivelsen. Det kunne til gengæld også være en

prøvelse for køkkenet og relationerne, når ambitionerne kunne tage overhånd. Arrangere husfesten kunne dog bringe køkkenerne særligt sammen, og år efter kan man referere til ting, der skete til en husfest. Det var trods alt hver 3,5 år, at et køkken stod for afholdelse af husfest. Vores middelalderfest vækker stadig mange minder. Vi syede vores egne kostumer i biblioteket og lavede mad til den store guldmedalje. Det til trods for, at vi ikke havde vores eget køkken på grund af køkkenudskiftning. Vi lavede derfor mad i kælderen og i de andre køkkener.

Luciaoptøget var også en af de specielle stunder på QR, som man husker. Hvis det ikke var ens tur til at gå (piger det ene år og drenge det andet), var det en blanding af magi og komik at vågne op til ens medkollegianeres rustne morgenstemmer på gangene efterfulgt af hjemmelavede morgenboller i festsalen. Mange gik bare rundt med et lagen om sig og sang det samme vers igen og igen. Skønsang var det heller ikke altid, men smukt var det nu alligevel på sin vis.

Renoveringen og byggeudvalget

Jeg sad i Selvstyret og fortsatte i byggeudvalget (som vi kaldte det udvalg, der havde med renoveringen at gøre). Renoveringen inkluderede udskiftning af køkkener, badeværelser og renovering af gange, opgange og kælderen. Det var i perioder et større arbejde at være repræsentant for byggeudvalget, ikke mindst da vi beboerrepræsentanter gerne ville sikre os, at beboerne følte sig oplyst og hørt i processen. Hensyn til kollegianerne og deres dagligdag var vigtig, når der kom en masse håndværkere. Vi lærte den gamle dame (QR) godt at kende og ville sikre os, at renoveringen blev gjort ordentligt og i en stil, der ikke brød med hende. Mange beboere, gamle som daværende havde dybe følelser eksempelvis omkring de gamle køkkener. De gamle køkkener var delvist fra trediverne (undtagen dem på kvisten) og de var blevet forbedret gennem årene med for eksempel nye låger og højere køkkenbord. Vi bestræbte os på i videst mulig omfang at være saglige i forhold til arkitekt, håndværkere og processen, samtidigt med at være lydhøre overfor beboernes meninger og bekymringer. En renovering af køkkenerne blev vurderet til at være meget bekostelig, selvom de mange forbedringer gennem tiden gjorde det svært at gøre en renovering tilfredsstillende i forhold til beboernes behov. I sidste ende valgte vi at holde en afstemning blandt beboerne, der afgjorde, at køkkenerne skulle udskiftes. På flere af køkkenerne havde de haft konstante mølepidemier, som trods mange initiativer synes at blive ved med at komme igen. Ved nedtagningen af de gamle køkkener fandt vi et gammelt mølbo i en gammel ventilationsskakt bag ved nogle overskabe. Så det var egentlig meget rart, at alt blev gennemset.

Skybruddet den 2. juli 2011 tog hårdt på især kollegiets kælder, hvor der kom vand ind i både gymnastiksalen, musikrummet og Wertheren, som spredte sig til resten af kælderen med vand i knæhøjde. Vi havde på daværende tidspunkt netop fået penge til renovering af køkkenerne og var gået i gang med planlægningen. Med penge fra forsikringen for de mange skader i kælderen blev der mulighed for at renovere mere gennemgribende end hidtil forventet. I samme omgang fandt vi ud af, at det ville være en god idé at rykke gæsteværelset ind i Wertheren og motionsrummet ind i det gamle gæsteværelse ved vaskekælderen. Som del af renoveringen af Wertheren og forud for den store køkkenudskiftning tog vi i IKEA med Tonny og købte ind, så han kunne sætte et pænt og brugbart køkken op i Wertheren, som den køkkenfløj, der fik renoveret køkkener, kunne bruge under renoveringen. Det var en lang omgang med udskiftningen af køkkenerne først i den ene fløj og så den anden og dertil renoveringen af gangarealerne og kælderen. Da de nye køkkenbordplader blev hejst op med kran til køkkenernes respektive altaner, var der en god fornemmelse i maven. De nyrenoverede køkkener, opgange og gange stod flot i forhold til det ganske slidte og lidt institutionsagtige udtryk, som det havde før renoveringen. I tiden efter jeg var flyttet fra QR blev jeg i byggeudvalget for at bidrage til renoveringen af badeværelserne og udskiftning af taget.

QR, Voldene og Vor Frelser

Tiden på QR fløj afsted, og da jeg et års tid efter jeg var flyttet ind, fik mulighed for at flytte i lejlighed var det på ingen måde interessant. QR var mit sted, og det er det sådan set stadig. Jeg vil altid være forbunden til QR og udsigten til voldene og Vor Frelser. De mange gåture om den ene eller begge søer hørte til QR-livet. Jeg kommer ikke længere så ofte i den del af København, men voldene bringer gode minder, og når jeg i dag kommer på de kanter, skæver jeg ofte op mod den fine gamle dame og mit gamle værelse med den helt vidunderlige udsigt til volden og Vor Frelser.

QR i 10'ERNE

Jacob Fischer Møller.

Født 1962. Boede på qregensen 2014-2021. Studerede litteraturvidenskab og antropologi. Specialestuderende.

Rebecca Hoeck.

Født 1995. Boede på qregensen 2016-2020. Studerede dansk og digital innovation. Uddannet som cand.it.

Arbejder som konsulent.

Jacob og Rebecca, også kendt som Fischer og Bex, er mødtes på Bex' gamle køkken for at tale om QR mellem 2014 og 2021. Det er gråvejrs, og køkkenet er tomt. De har stjålet et stykke franskbrød og fundet Anders' skab

B: Vil du ikke have en kop te? Det er Bed Time

F: Jo, tak

B: Fortæl mig, om dengang du flyttede ind

F: Jeg tror, det var en lørdag. Det var helt gråt. Det var januar, og jeg stod bare der på vejen. Masser af biler. En stor, rød murstensklods. Jeg tænkte bare: Fuck (jeg havde kun besøgt det om sommeren). Først kunne jeg ikke komme ind. Den drengelisteansvarlige tog ikke telefonen, så jeg gik bare rundt og spurgte: "Hvor er Klaus? Jeg skal møde en, der hedder Klaus". Det var svært at finde rundt, men jeg fandt det her værelse i hjørnet under taget. Klaus åbnede døren og sine tunge gardiner. "Jeg fik vist lidt for meget i går", sagde han. Han havde glemt aftalen. Men så gav han mig en rundvisning og to shots Fernet Brancha på Køkken 7. Jeg fandt ud af, at han kendte en, der var opvasker på Ingolfs kaffebar i gymnasietiden og var min første date, jeg blev bange, hvad vidste han?

B: Hvor skulle du bo?

F: Jeg fik lorteværelset ved indgangen. Værelse 5A. Jeg fik at vide, at jeg kun havde én ekstra intern flytning, fordi værelset var så mørkt og lyt. Senere fandt jeg ud af, at alle bare betalte for at flytte

B: Hvor mange gange nåede du at flytte?

F: Kun to. Jeg boede på Køkken 1 og Køkken 4. Jeg havde brug for luftforandring. Men det er mærkeligt at fortælle sit køkken at man skal flytte. Du flyttede også. Var det mærkeligt?

B: Næ. Alle legenderne havde jo gjort det

F: Men hvorfor flyttede du fra K2 til K5?

B: Der var for meget larm på Køkken 2. Bilstøj. Men så begyndte de at bygge det der monstrum af et amerikanerkollegie ved Køkken 5. FN-bygningen. Så stoppede roen

F: Det er et problem om sommeren. Der er ikke nogen ventilation på værelset

B: Kunne du have boret et hul i væggen?

F: Din tur, fortæl om din rundvisning

B: Var det med Sidsel? Jeg kom op, og folk var i gang med at lave mad. Og klokken var halv et, og han stod og lavede røræg, og jeg var sådan: Hvad er det her for et sted? Jeg var på rundvisning først og så søgte jeg

F: Så du fik rundvisningen, før du skrev dig på listen?

B: Ja, jeg ved ikke. Dengang var jeg meget tjekket, og jeg tænkte: Man kom længere frem i køen, hvis man havde været på rundvisning, inden man søgte. Så fandt jeg jo ud af, at det bare var en bunke breve, og det slet ikke var så struktureret

F: Men hvad skete der så - så skrev du dig op?

B: Ja, og så gik der ret lang tid. Og pludselig kom der en mail fra Jacob Cowland - du har fået værelse på Kvinderegensen. Og så kom jeg ind og boede på køkkenet med Kristian Reeves bl.a. som jeg lige så i Aftenshowet forleden

F: Oxford-Kristian?

B: Ja, ham med all the degrees. Psykolog, læge, antropolog

F: Arkitekt. Forfatter

B: Salsadanser. Podcastvært

F: Studievært

B: Ham boede jeg på køkkenet med. Og jeg tror, at de syntes, jeg var meget sådan lige-flyttet-hjemmefra-agtig. Det var jeg jo ikke, men det tror jeg, de tænkte. Jeg syntes, det var meget intimiderende at lave mad foran de andre

F: Det kan jeg godt forstå. Det var voksendomæne. Man blev testet, hvor voksen man var. Jeg lavede kun pasta med kødsauce. Det var heldigvis, før vegetarismens indtog. Ellers havde jeg været færdig. Jeg tror det er sværere at lave mad på køkkenerne nu, end da vi flyttede ind. Der er en større madbevidsthed

B: Ja, det tror jeg også

F: Men hvad gjorde du så - lavede du specielle retter eller?

B: Nej, men jeg var mere bevidst om det. Især i forhold til de gamle. Kristian er jo vildt god til at lave mad. Han kom gerne med gode råd, man ikke havde bedt om. Der var fx engang, hvor jeg lavede risotto og havde drukket mig fuld i hvidvin imens. Kristian foreslog, jeg kunne komme hvidvin i retten. Det havde jeg ikke prøvet før, så jeg kom det bare i lige før servering uden at koge det op. Og det smagte forfærdeligt, jeg ville ikke indrømme, at jeg ikke vidste, hvad jeg gjorde

F: Spiste du så vinrisottoen?

B: Ja, det tror jeg. Det var endda til en date. Det skal vi også lige snakke om. Tør man at have en date på besøg?

F: Mere om mad: Lige inden jeg flyttede ind overvejede jeg at få en mikrobølgeovn på værelset, fordi jeg følte mig så lille. Den nye dreng i klassen. Så jeg ventede og lavede mad i køkkenet på skæve tidspunkter. Og så skyndte jeg mig tilbage til værelset. Tror jeg havde en toaster stående derinde, en el-kedel? Jeg nåede aldrig at investere i mikroovn

B: Du er da ellers sådan en social butterfly?

F: Hver gang jeg mødte nogle på gangen, kunne jeg k-u-n smile og virkelig stort, jeg var så nervøs. Jeg fik ondt i kæberne. Der var mange voksne, høje kvinder på det tidspunkt

B: Folk kunne læse i længere tid på det tidspunkt, så de havde boet her meget længe

F: Lasse, som boede på køkken 6, havde boet her i 9 år, da han flyttede ud. Hvornår begyndte du egentlig at få dates på besøg på QR?

B: Ret tidligt. Jeg kunne godt have dem med på værelset – men det der med, at de skulle ud og møde folk ... Det kunne dog være ret fedt. Hvis man havde boet her i et stykke tid, kunne man tage dem med ud, og de kunne blive vurderet af dem, der nu var på køkkenet. Og så kunne man snakke om dem bagefter. Se, hvem jeg har hevet med hjem

F: Vi har altid været gode til at score os to. Men har du også haft nogle med hjem, hvor du håbede, der ikke var nogen, der så det? QR kan godt være lidt panoptikon-agtig

B: Ja. Bare send dem ud ad døren, og håb på, de ikke møder nogen på vej ud (frygte at de ikke kan finde ud og kommer tilbage). Det var så tit, at de endte i kælderen. Man prøvede at instruere dem i, at de ikke skulle hele vejen ned - og så endte de alligevel i kælderen. Så irriterende. Da jeg skulle hente nøglerne til mit værelse, havde jeg en date med. Jeg hentede nøglerne hos Cowland, og han sad med ham der, der til Tour de Chambre havde haft bukser på, hvor man kunne se hans baller

F: Jonas?

B: Ja. Og Jonathan. De sad og legede Råt eller Not. Hvor de bedømte alle mulige ting. Om de var Råt eller Not. Det var en skala. Fx koldskål. Råt eller Not? Koldskål er rimelig råt

F: Så det var bare en leg, man kørte?

B: Så skrev vi det ned på pladen under emhætten. Og vi fik drinks. Og min date og jeg havde det vildt hyggeligt. Men da vi skulle ud, kom vi til at gå ned i kælderens. Og jeg havde ikke Cowlands nummer, så vi blev nødt til at hoppe over muren i cykelgården

F: I forhold til brandhensyn er det sindssygt man ikke kan komme ud ad den låge i gården uden nøgler. Men jeg er ikke i tvivl, om at Carsten ville løbe ud og åbne den port som det første ved brand. Han er der altid, når det virkelig brænder på. Også inden - men det er også skægt, for hvilket forhold har man haft til portneren på stedet? Jeg har haft to: Bornholmerparret. Det vil sige Rie, som stadig gør rent i bygningen, og hendes mand Tonny, som jeg slet ikke kunne forstå. Han ringede bare, dengang jeg skulle flytte ind. Jeg forstod kun, at det havde noget at gøre med en nøgle. Og så var der Carsten. Hvor Tonny var mere sky og holdt sig til sig selv, var Carsten mere inde på køkkenerne. Og så blev han der

B: Jeg har aldrig mødt Tonny

F: Your loss – jeg vil høre mere om dengang, du flyttede ind. Du hentede nøglerne, hoppede over muren med din date og fandt en dag, hvor du ville flytte ind

B: Jeg tror, det var den 25. december. Jeg var kommet hjem fra udveksling, jeg kedede mig, og min fremlejer var frisk på at flytte ud før tid. Og så kort tid efter var der nytårsfest, og jeg havde KÆMPE forventninger, fordi det var et kollegie og sådan

F: Havde du meldt dig til nytårsfesten?

B: Nej, jeg var sammen med mine veninder og havde snakket festen rigtig op. Efter jeg havde spist med mine veninder, kom jeg herhen og blev bare så skuffet. Der var ikke nogen mennesker. På dansegulvet sad der en og truttede i et horn

F: Det er sjovt, fordi jeg synes husfesterne var gode. Men der er noget med Nytårsaften som -

B: Jeg husker også Nytårsaften 2019-20 tydeligt. Jeg har billeder af dig på min telefon klokken seks i vildmarksbadet, hvor du sidder, og jeg tror ikke du har noget tøj på. Der er helt dugget, og du sidder bare WIEEE. Og det var vist også den aften, hvor Jonas satte ild til gulvet

F: Var jeg kommet senere?

B: Det tror jeg. Det var mig, og Sofie og Marie, der stod for at arrangere det. Og vi havde tallerkener med cigaretter på og cognac

F: Sad jeg alene i det vildmarksbad?

B: Ja

F: Jeg har bare en idé, om at der var en dreng, der var nysgerrig. Hvor han begyndte at flette lidt tæer

B: Husker det. Hvad er den bedste fest, du har været til?

F: Den der gjorde størst indtryk, var den husfest, lige efter jeg var flyttet ind. Temaet var Sherwoodskoven

B: Robin Hood?

F: De havde pyntet hele salen op med bøgeblade. Det var køkken 6, der holdt festen, og det var der de høje kvinder boede. De talte i hvert fald højt. Søløveklubben, kaldte de sig. Jeg kan huske, jeg var ude og købe en rævemaske, som stadig ligger nede i udklædningsrummet. Jeg gik full-on på Disney-versionen

B: Selvfølgelig

F: Frækkere

B: Helt bestemt

F: Og jeg havde en rød rævehale (uægte), et grønt sæt og en bue og det hele. Alle var godt klædt ud, og der var en tung middelalderstemning. Bøgegrene overalt på væggene. Og så blev alle navne råbt op, og alle skulle op og bukke for kongen. Jeg var ret lille, jeg var 21, og jeg kom op og gav et meget dybt buk og sagde et eller andet funny. Sceneskræk og præstationsangst, men jeg gjorde det godt! Under festen sad jeg over for Regitze, som boede på køkkenet, og hun tog sig af mig den aften. Det var jeg så taknemmelig for, vi havde en dyb samtale hele aftenen. Hun holdt øjenkontakt og momentum. Hun arbejdede også på den amerikanske ambassade, hun kendte gamet. Jeg blev sygt fuld. Og når man ikke kender folk så godt, så er det som om, folk ikke altid tør danse med en

B: Det skal jeg lige høre mere om

F: Man prøver sine bedste moves, men folk laver de her lukkede cirkler, fordi de ikke er helt trygge ved en endnu. På et tidspunkt stiller jeg mig bare i hjørnet og kigger på. Tror ikke engang, det var et hjørne, det var midt på gulvet. Jeg small-talkede anstrengt med en af eller af drengene: Fed fest, hvad? Og så gik jeg i seng

B: Og det var alligevel den bedste fest?

F: Den gjorde stort indtryk. Men der har også været andre gode fester. Som Husk lige tandbørstefesten, eller Titanic-festen. Vi holdt også en kongehusfest på køkken 1, og folk var sure over, at jeg var ude at rejse med min kæreste, da vi skulle holde den. Men hey, han var fra Canada og havde aldrig været i Rom

B: Så der var dårlig stemning?

F: Lidt, men så flyttede jeg til K4 kort efter. Husk lige tandbørsten-festen brød med det her format: Først middag og bagefter natteløb på loftet. Vi skulle ikke sidde ned til langbordsmiddag; vi skulle til gameshow i gymnastiksalen som var der pølser. Til en konkurrence kunne man vinde en klipning hos en lokal frisør, der var mødt op til festen - eller et års forbrug af vaskefemmere. Senere var der party band i festsalen. Det var en fest, hvor man slap for at sidde ned med én bordherre/-dame i l-a-a-a-n-g tid. Hvis man sad ved det forkerte bord til en husfest, skulle man have noget indenbords. Formaliteten kunne dræbe samtalen

B: Hvad skete der til Titanic-festen?

F: Vi startede med at mødes ved Holmens kirke. Derfra tog vi en båd. Vi havde lejet en kanalrundfartsbåd. Vi havde også været i Fiolstræde og finde en romansk harmonikaspiller, vi betalte for at spille på båden, og vi var meget i tvivl om, om han ville dukke op. Men det gjorde han

B: Hvornår på året var det her?

F: November 2015 eller marts 2016? Johanna og Emil ventede derhjemme i festsalen med varm kakao med rom, og Sidsel Lervad jeg var værterne Jack og Rose. Der var forskellige videoindslag under middagen, og jeg kan huske, at Mads Kruse havde filmet Sidsel og mig på Eli Møllers Bro. Mads havde stået på skråningen ned til voldsøen for at få den mest dramatiske vinkel, og så gled han i en lort. Han var smurt ind i lort. Tilbage til festen: Der var også croquis. Vi havde en aftale med et vikarbureau, men på dagen skrev de til os, at de altså ikke havde fundet nogen alligevel. De legede med ilden, og det vidste de godt, så kontaktpersonen sagde: "Jeg kommer selv". Jeg slog ham op og tænkte bare: Åh nej. Men så havde de alligevel pludselig fundet en fyr, der hed Jeppe, som læste på en eller anden skuespillerskole og var croquismodel i sin fritid. Senere ankom Jeppe, og han kunne have været med i *Troja*. Vi havde aftalt, at han kunne bruge mit værelse til at skifte, og da jeg kommer tilbage, ligger han i trekantede underbukser og strækker ud: "Du skal være glad for, jeg har udskudt min nachos-og-biograf-date med kæresten til senere, for ellers kan man godt have lidt luft i maven"

B: Fed fyr

F: Så fed. Så gik han ned i festsalen, helt nøgen og lagde sig i en divan. Det var tydeligt, at han regnede med, der skulle en fræk pige op på scenen, "det er jo dem, der tegner bedst". Men det var bare tre fyre, der vandt det hele. Birk og min ven Magnus fx. Så stod Jeppe der på vinderfotografiet. Vi fik også Christine Bang til at være klædt ud som haj. Hun skulle fange folk. Vi havde selv lavet et kostume i papmache, men uden huller til armene, og det var i marts måned, hvilket betød, at Christine gled som i: Hele tiden. Du kender hende, hun går all-in. Hun væltede rundt og råbte "Så få mig dog op for helvede". Bagefter fik folk varm kakao, de var glade, for de var hverken druknet eller blevet spist af hajen

En beboer er kommet ind på køkkenet

B: Hvad fik I at spise?

F: Jeg kan faktisk ikke huske det

B: Det vidner jo om, at det var godt

F: Benjamin havde fået alle sine venner over som del af kokkeholdet

F: Man sparer jo sammen til husfesten ved at stå for driften af Ølkøleskabet©. Vi var gået all-in med champagne og færdigretter

B: Så der var stort overskud?

F: 12.000 eller noget

B: Wow

F: Det var før, der var tyveri. Benjamin havde kalkuleret med 20 % svind. Man skal regne med, folk glemmer at betale hver 5. gang. Derfor var det aldrig en ting for os med tyveri, det var bare ”de 20 %”. Men det blev en stor sag senere, og det er jo derfor, der ikke bliver solgt slik længere

Beboer på køkkenet: Opklarende spørgsmål - har der været solgt slik?

B: Ja ...

F: Men så kom Mælkesnitte-gate. Der var simpelthen en, der stjal alle mælkesnitterne. Og det blev folk rigtig sure over, for de gik jo op i det her. Hun kunne lige så godt have taget af kassen i Netto

B: Kan du egentlig huske, hvordan vi mødte hinanden?

F: Vi sad foran dit værelse og snakkede på gulvet?

B: Man vidste jo godt, hvem du var, men mit første minde var en dag, hvor jeg havde (rigtig) mange tømmermænd. Jeg havde været til fredagsbar på KUA, og jeg boede på køkken 2. Så jeg travede hele vejen op ad trapperne til køkken 4, hvor Ølkøleskabet© stod, for at få en cola. Jeg havde lige taget en cola og lagt mig på gangen. Så kom du *scoobbi doo* og højt humør. Og så satte du dig bare ned ved siden af mig, og vi begyndte at snakke. Du var sådan: Ej, skal vi ikke lavet noget?

F: Hvad var klokken?

B: Sådan halv elleve måske. Så tog vi QR-mobilen©. Verdens længste friendship-dag. Vi kørte bare rundt. Vi fik Jagger, du blev klippet og vi var i biffen

F: Hvad så vi?

B: Noget russisk. Det handlede vist mest om, at vi gerne ville i biffen

F: Så en konceptdag? En fun day out? Det blev også senere konceptualiseret under navnet ”Sommer-Gerd©”. Gerd fra kollegiet var omdrejningspunktet, hun s-k-u-l-l-e med. Ellers var det ikke Sommer-Gerd©

F: Jeg har læst nogle af de artikler, som Bente har sendt til os – ”sådan var det på QR dengang i 80'erne”. Så tænkte jeg: Har der været nogle tidstypiske ting, mens vi har boet her? Tinder?

B: Man kunne være ude for, at man så nogen på Tinder, som boede på et andet køkken

F: Prøvede du det?

B: Ja, jeg kan ikke huske hvem dog. Jeg kan huske, at jeg snakkede med mine veninde: Siger man ja, fordi jeg kender dig og anerkender dig og ser dig, men ikke er, du ved, interesseret. Eller: Om man siger nej - men så tager man det ligesom for seriøst. Jeg swipede altid ja, når jeg kendte personen - for at markere: Vi er bare venner. Men jeg fandt ud af, at sådan er det slet ikke. Når man swiper ja, så tror de, man gerne vil på date

F: Og hvad skete der? Du bliver nødt til at uddybe. Kald personen 'Hans'

B: Jeg tror, det blev super awkward derfra. Fordi så sagde vedkommende ikke ja. Gud nej, så tror vedkommende, at jeg ...

F: Men *dengang* kunne man ikke betale sig til at se, hvem der havde liket en

B: Det var desuden ret fedt at tage på date tæt på. Så kunne man komme hurtigt hjem

F: Ja, der var jo det, man kaldte Prinsesseruten, som en fra QR konceptualiserede. Han var på date en gang om ugen, han mødte dem med to glas hvidvin ved Tyrestatuen ved det der i dag er kendt som Eli Møllers Bro. Og så endte man måske på QR

B: Man kan være sådan: ”Ej hvor sjovt, jeg bor lige derovre”. Jeg planlagde ofte dates på Haabet. Så er man hurtigt hjemme, hvis man bliver træt. Men man kan også være sådan: ”Jeg bor lige herovre”

B: Når jeg cykler forbi QR, føler jeg mig stadig hjemme

F: Det kunne man også se, da du kom ind i køkkenet i dag. Du åbner alle skabene, spiser der brød, låner te af Anders. Off the record! Men du er også sulten og gravid og er på barsel på Vesterbro. Vesterbro er blevet det sygeste barnevognsland, er det ikke?

B: Er du sindssyg! Og deres navne. Elinor, Galathea, Baltazar, Hugo

F: easy Jet

B: Viking Snollegut

F: Dem er der mange af

B: Hvad har ellers været typisk, mens vi har været her?

F: Opklarende spørgsmål: Hvad blev opslagstavlerne brugt til på gangene?

B: Jeg hang en pamflet op for 6 år siden. Den er der stadigvæk

F: Så de er ude. Og også køkkenbøgerne? De var der ellers indtil for få år siden

B: I 2016, ja, og man kunne godt finde på at skrive noget a la ”jeg har drukket din mælk”

F: Måske nærmere "hvem har drukket min mælk?"

B: I dag er det kun FB-gruppe eller en FB-tråd, og det stopper vist også snart. Kan du huske husmøderne?

F: De har altid være kedelige, bortset fra én gang! Det var dengang vi skulle stemme om forbuddet mod rygning på værelserne. Det var en KÆMPE skandale (for nogen). ”Det kan man ikke tillade sig!” Den personlige frihed, du ved. Men røgen bredte sig jo til andre værelser og satte sig i væggene til de næste beboere. Forslaget blev stemt ned. Det blev taget op igen et år efter. Og så gik den rent i gennem - der var den person, der havde være mest imod ved at flytte. Konstellationerne var nye, og folk var klar til forbuddet. Og i dag ville alle jo tænke: Fuck, man kan da ikke ryge på værelserne? Det var 2016

B: Jeg tænkte på at crashe næste husfest

F: Også mig. Skal du med?

B: Hvordan var det egentlig at flytte?

F: Man kan godt tale om en 4.g-følelse. Der et tidspunkt, hvor man har fået nok af at bo her - men man bor her stadig. Billig husleje, og det tager tid at finde noget nyt i København. Og det er jo hyggeligt nok. Man har et forhold til stedet. Men man trækker den måske 1 eller 2 år for meget

B: Man er ikke lige så eger længere. Er du min ven for livet? Nej. For man ved godt, man er på vej ud. Alligevel blev jeg venner med Alma, og du med Ulrikke

F: Hvordan synes du, det var at flytte ud?

B: Jeg er rigtig glad, for at det regnede – meget - den dag, jeg afleverede nøglerne. Jeg græd hele vejen. Jeg var helt knust. Det betød også, at jeg var færdig med at læse og skulle ud og have et voksenarbejde, flytte fra mine venner og leje mig ind hos min KÆRESTE

F: Too much. Jeg havde et lækkert værelse. Hjørneværelset under taget. De to hjørneværelser på K4 er de bedste (tip). Folk begyndte at snuse rundt op til flytning. Skulle de skrive sig op til det gode værelse; hvornår var det egentlig, man flyttede? Gravrøveri

B: Kom ind og målte op

F: Jeg holdt en udflytningsfest, hvor jeg havde ryddet hele værelset, lagt puder overalt på gulvet. Der var en tombola, hvor man kunne vinde de ting, jeg ikke ville have med videre. Man vandt numre til tombolaen i løbet af aftenen. Gerd fra køkkenet elskede ting, hendes øjne glimtede.

Brevåbnere, hatte, en fræk T-shirt med et fedt slogan! Hun vandt 8 messinggravhunde, man lagde knive og gafler på ved fin borddækning, som Portner-Carsten prøvede at opkøbe senere – uden held

B: Hendes bedste dag. Hvor flyttede du så hen?

F: Først ned på gæsteværelset nogle måneder. Derefter boede jeg i Dragør hos mine forældre en måned, og så var jeg på specialefeltarbejde i Grønland. Da jeg kom hjem flyttede direkte ind i min ven Jens' kollektiv bag Nørrebro Station. Den perfekte neddrosling – stadig ikke alene. Hvordan håndterede man egentlig at få privatliv på QR? Når man fx havde kæresten ovre

B: Mimi fra Køkken 5 havde en australsk kæreste. De ville lave mad sammen online. ”Den næste time laver mig og Harisson mad sammen, vi laver den samme ret”, sagde hun til os på køkkenet. Zoom-cooking, så gav vi ligesom plads; så trækker man sig lidt

F: Man kan jo også føle sig overvåget. Når man skulle eskortere folk ned, man havde haft på besøg

B: Jeg har kun en enkelt gang fået en kommentar af min nabo, om at det larmede fra værelset. Han sagde: ”Indtil i dag har jeg aldrig hørt noget, men i dag hørte jeg godt nok noget”

F: Jeg har prøvet, at jeg lå og så porno - med lyd - og så kunne jeg høre Portner-Carsten luske rundt derude. Jeg tror, han skulle spørge mig om noget. Verdenssituationen, et eller andet. Men så gik han igen. Og dér opdagede jeg så, at døren stod åben. Fuck, hvor skamfuldt. Men ved du hvad: Jeg tror sgu også, han syntes det var nice. Ungdommen er i live! Jeg var heldig, at der var brandvæg ind til naboen. Men jeg kan huske dengang min kæreste og jeg slog op. Og jeg kunne høre, hvad der skete på hans værelse

B: Boede I ovenpå hinanden?

F: Naboværelset, etagen under. Der var, af uforklarlige grunde, en lydkanal. Vi havde næsten lige slået op. Og det var ubehageligt at bo tæt på hinanden. Magisk imens, men bagefter - jeg kan huske, at jeg havde været på date i Botanisk Have, og om aftenen hørte jeg det her Anders And-grin fra værelset skråt under. Jeg kiggede ud ad vinduet, og så den her meget gule cykel, han også havde. Det var ham fra Botanisk Have! Han havde heller ikke taget telefonen den aften. Så skrev han næsten morgen: "Hov, sov da du ringede *grim emoji*. Hvad så?". Så skrev jeg ”jeg ved godt, hvor du sov henne”. Radiotavshed, i 10 timer – og så skrev han et flabet svar tilbage

B: Vidste han, I lige havde været kærester?

F: Jeg havde fortalt om det, og at vi begge boede på Kvinderegensen

B: The audacity. Wow

F: Jeg arbejdede til sent i den periode, fordi jeg ikke ville høre dem fra værelset. Jeg tog hjem klokken 23 og sov med ørepropper og med dynen over hovedet. Efter et par måneder slog de op, og han flyttede et halvt år senere

B: Var det det mest ubehagelige, du har oplevet på QR?

F: Ja. Men ikke helt ... Jeg havde lige været i Californien med nogle QR'ere og besøge en fra kollegiet, der var på udveksling. Vi var lige kommet hjem og var jetlagged. Der var stillads om hele bygningen, fordi der skulle lægges nyt tag. Og så var der pludselig en mand, der styrtede forbi vinduet på 2. sal. Stilladset var ret bredt, så der var blevet konstrueret en slags solterrasse i 3. sals-højde. Hans rastafari-hue lå på fortovet bagefter, blod. Vi tænkte, at han måske var kommet fra Staden. Teorien var så, at han skæv var kravlet op på den terrasse for at nyde solen - og så var faldet ned. Amalie kom hjem fra løbetur og brækkede sig, da hun så ham. Han havde knoglebrud. Og jeg husker vrælet fra ham. Portner-Carsten var lynhurtig kommet til undsætning ... Okay ... Nyt spørgsmål: Hvordan var det at være i Selvstyret?

B: Der er nogen, der tager teten og fører traditioner videre. Det var vi måske ikke gode til. Man skulle drikke portvin ud af de der fine glas. Det holdt vi ikke rigtigt ved

F: Undskyld, hvad er det for en tradition?

B: Det var sådan en tradition ... der var? Måske var det dine glas

F: Sølvglassene? De er bare fra Edinburgh. Det var ikke nogen tradition

B: Vi skulle have stadfæstet den

En ny beboer kommer ind i køkkenet

X: Du er gravid eller hvad?! Har jeg hørt

B: Ja

F: Vi er i gang med at lave et magasininterview til Bente. Har du nogen spørgsmål til to tidligere beboere; hvad brænder du inde med?

X: Sindssygt mange spørgsmål

F: Som hvad?

X: Ikke på kommando

B: hvad med - hvordan er Jacob og jeg blevet som vi er - hvad har du bidraget med på QR Jacob?

F: Tak, fordi I spørger. Engang blev jeg kåret til Årets håndboldspiller i Dragør HK. Jeg havde kun scoret 1 mål i sæsonen, men jeg var så entusiastisk, løb efter alle returbolde - og derfor fik jeg prisen. Min bedste vens far var var i priskomiteen. Jeg har haft samme tilgang til kollegiet. Hvis jeg så et lys på et køkken, så løb jeg derop. Ding ding ding

B: Du havde en finger med i alt. Så lavede du have, så lavede du en fest. Så var du i dén gruppechat, så var du med til dén køkkenmiddag, havde en dyb samtale et andet sted. En hvirvelvind - af kærlighed

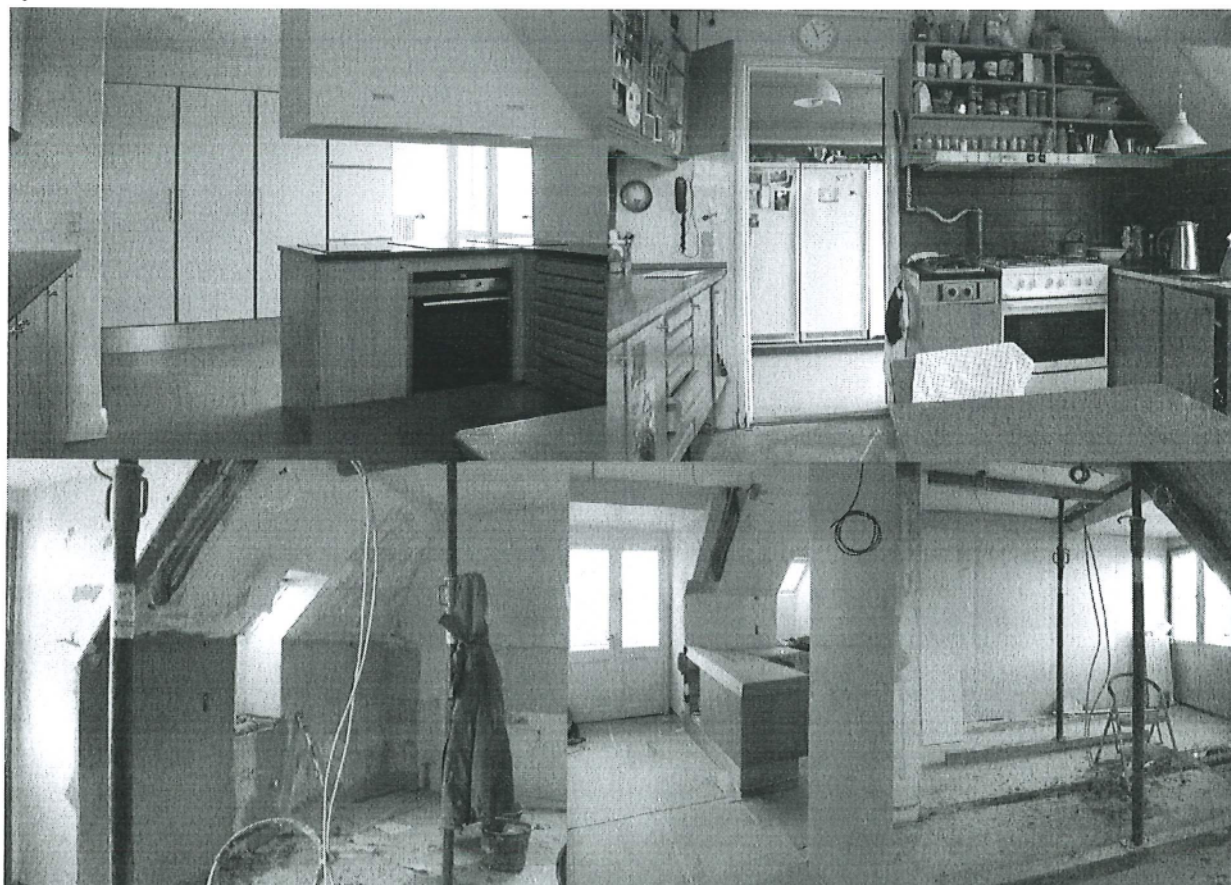
F: Og i lige måde!

Beatrix Wuttke: Et totalkunstværk

Født: 1963. Uddannet som arkitekt på Technische Universitet i Aachen og Kunstakademiet i Düsseldorf 1983-90.
Selvstændig arkitekt hos Wuttke & Ringhof. Tilknyttet Kvinderegensen fra 2012 som arkitekt

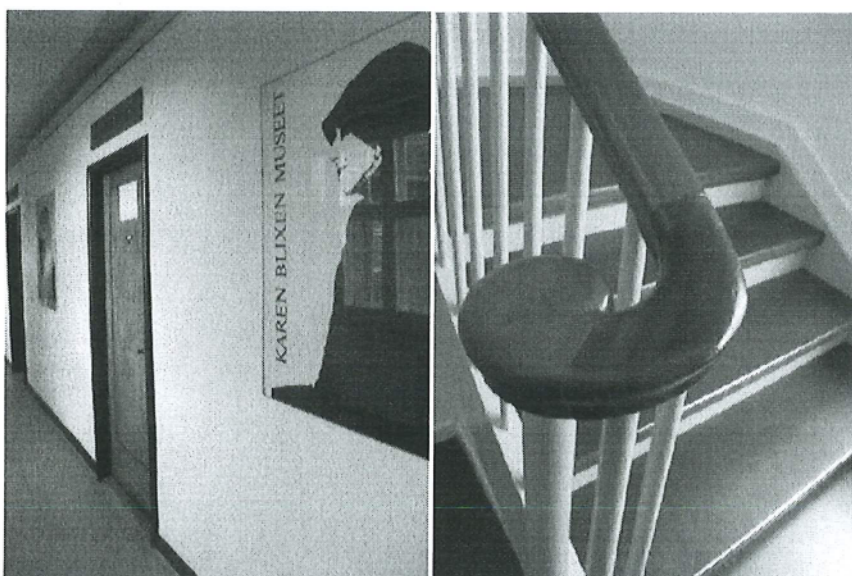
Mine arkitektopgaver på Kvinderegensen

I 2011 henvendte det tidligere eforatsmedlem Birgitte Regenberg sig til mig og spurgte, om jeg ville være med til at renovere Kvinderegensens køkkenerne. De grønt malede skabe var meget nedslidte og bar præg af mange års brug af gaskomfurer, og alle overflader var fedtede. Birgitte var god til at få tingene til at ske, så sammen traf vi hurtigt beslutningen om at forny køkkenerne fuldstændigt, dog med det krav, at den særlige hygge og dagligstuestemning som køkkenerne indeholdt skulle bevares. Hun havde som student selv boet på kollegiet, så hun vidste, hvad hun talte om. Kollegiet havde sparet op til reoveringen, men det var hurtigt klart, at der skulle flere penge til. Med illustrationer af de kommende køkkener og et voldsomt stort budget ansøgte vi om støtte hos de store fonde og fik, lidt efter lidt, nok til både at kunne renovere væggene og gulvene og også købe nyt køkkeninventar til alle køkkenerne.

Som arkitekt var det både spændende og udfordrende at have alle beboere med til præsentationsmøder i festsalen, hvor alle dele af de kommende køkkener blev diskuteret så netop den hjemlige stemning ikke ville forsvinde. Selve ombygningen strakte sig over 1 år og både kollegiets beboere og de gode håndværkere gjorde alt for at manglen på hjem og byggepladsstøv ikke skulle være alt for belastende for de eksamenslæsende beboere

Det store regnskyl d. 02. juli 2011 oversvømmede kælderen, så både gangen, musikrummet og festsalen blev fyldt med Københavns kloakvand. Det var ikke noget kønt syn. Heldigvis betalte forsikringen, så alle rummene kunne sættes ordentligt i stand og på den måde blev køkkenprojektet udvidet til også at inkludere dele af kælderen.

I 2013 fortsatte vi med malerarbejder i gangarealer og trappeopgange. Birgitte forlod posten i byggeudvalget, og Bente Rosenbeck overtog rollen som kollegiets formelle bygherre. Dermed begyndte det næste stort skridt med at indhente de nødvendige midler til at fortsætte renoveringsprojektet. Fondansøgningen var i sig selv en længere proces, hvor flere beboere hjalp til med at sende og holde styr på de mange ansøgninger.

I slutningen af 2016 kunne det næste store renoveringskridt begynde og her var det taget, som skulle have nye teglsten og isoleres, så kollegiet kunne nedsætte varmeudgifterne, som var meget høje. Dertil blev alle de gamle og originale vinduer sat i stand, alt sammen i fint snedkerhåndværk. I samme ombæring byggede vi alle fælles badeværelser om og tilføjede et ekstra toilet og depotrum til affaldssortering, der er en nødvendige tilpasning af nye behov.

Med erfaringerne fra sidste fondansøgningsrunde gik vi meget målrettet til værks. Taget og badeværelserne ville koste to gange så meget som køkkenerne, så der var godt brug for pengene. Også her blev det beboerne, der stod for meget af ansøgningens administrative arbejde. Bente, en lille gruppe af aktive studerende og mig som arkitekt udgjorde et godt team, og det samlede projekt blev til et godt udført byggeri, så Kvinderegensen kunne blive klar til de kommende generationer.

Som arkitekt er det skønt at have med smukke bygninger at gøre. Kvinderegensen hører til i den kategori og kombinationen af den tidstypiske 30-er arkitektur, Rigmor Andersens møbler, porcelæn med logo og relieffet over hoveddøren og de store malerier i festsalen har gjort Kvinderegensen til et sjældent Gesamtkunstwerk som jeg er stolt over at have medvirket til at forny og passe på.